

Ens reinventem: els petits grups

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Moltes parròquies van començar dilluns passat la fase 2 de la desescalada de les restriccions a causa de la pandèmia. Esperem que la resta hi entrin dilluns vinent. La vida parroquial es va recuperant i estem gaudint del retrobament amb els germans. Com l'Església que neix de la Pentecosta, hem de parlar de Jesús ressuscitat a un món que viu espantat i atemorit. També hem de rumiar què podem oferir a totes aquestes persones que cerquen després de la fi del miratge de la globalització. Avui us glosso la tercera intuïció per a una nova comunitat cristiana postpandèmica: els petits grups.

Ja veieu el distanciament social que hem d'observar, especialment amb les persones amb qui no tenim relació habitual. Entrem en un món que ha de frenar el nombre de contactes presencials i ha d'eliminar els grans esdeveniments multitudinaris. Entrem en un temps que prioritzarà la família, l'estiueig en llocs tranquils i despoblats, les relacions amb un cercle més reduït de persones. Si es deia que amb quinze baules de contactes s'aconseguia una cadena de relació amb totes les persones del món, entrem en un temps de molts més esglaons per a connectar tota la humanitat.

Us deia fa un mes i mig: «amb el desconfinament no hem de passar del telèfon a la plaça sinó del telèfon a la petita trobada». És el temps dels petits grups estables: aquell cercle de germans en la fe amb qui camino des de fa temps. Ni podem ni devem interactuar amb molta gent. De fet, participar en tota mena d'esdeveniments eclesials i civils, aquí i allà, ens parla més aviat d'afany de protagonisme, de dificultat d'anar a fons, d'exposar-se i deixar-se ajudar per una colla de germans. Als grans esdeveniments hi puc posar cara bonica, disfressar allò que no escau a la meua vida i anar fent la viu-viu. Davant el meu grup de fe no puc

amagar res i he d'afrontar, amb l'ajuda de Déu i dels germans, allò que he de guarir o canviar en la meua vida.

Fa molt de temps que repeteixo aquests eslògans, avui més necessaris que mai: les nostres parròquies han de ser una comunitat de petits grups!; no hi ha d'haver cap fidel sense un petit grup de vida cristiana!; no és saludable tenir molts compromisos eclesials (catequesi, Càritas, litúrgia...) i absència d'un grup de fe!

Arran de la meua recent experiència parroquial a Solsona i a Cardona, encara veig més clar un model de pràctica cristiana comunitària basat en dues trobades setmanals. Una amb el propi petit grup de fe o amb el grup de compromís eclesial, que, per tant, tindrien un ritme quinzenal. L'altra a la mateixa eucaristia amb tots els germans, que tindria un ritme setmanal. No en dubteu: un model així té futur i estic convençut que és el camí perquè «aquesta terra torni a ser terra de sants».

